

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Плевен, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Ана Ив. Илиева

при участието на секретаря ВЕЛИСЛАВА В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от Ана Ив. Илиева Гражданско дело №
20224430103331 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод на предявен от Ч. П. С., ЕГН*****, адрес: гр. П., срещу НАЦИОНАЛНОТО БЮРО ЗА ПРАВНА ПОМОЩ, гр. *** **иск правно основание чл.439 ГПК** да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сума в размер на 300.00 лв., за което е издаден изпълнителен лист по НОХД № 1685/2016г. по описа на ПлРС за събирането на които е образувано изп. дело № 89/2022 г., от ЧСИ В. С. с рег. № *** от регистъра на Камарата на ЧСИ, с район на действие ОС Плевен.

Твърди в обстоятелствената част на исковата молба, че на 03.06.2022 г. е получил ПДИ заедно с ИЛ, издаден в полза на ответника по НОХД №1685/2016 г. по описа на ПлРС. Излага, че вземането е погасено по давност. Сочи, че ИЛ е издаден на 03.02.2017 г., а ПДИ му е връчена на през юни 2022 г. Счита, че в този случай държавата не може да се присъедини като привилигиран кредитор, тъй като изпълнителното дело е образувано по повод на изтекъл по давност изпълнителен лист. Счита, че на това основание изпълнителното дело следва да бъде прекратено.

В проведеното по делото о.с.з. ищецът не се явява и не се представлява.

В нарочна писмена молба процесуалния представител на ищеца моли съда да уважи предявения иск и да му присъди разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор. Счита, че предявеният иск е недопустим, тъй като нормата на чл.27 б от ЗПП е дала правомощието за събиране на вземането на НАП, поради което приема, че надлежен ответник е НАП. Твърди и, че искът не е погасен по давност.

Излага, че съгласно разпоредбата на чл.116 ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. Сочи, че давността е прекъсната с образуване на процесното изпълнително дело. Счита, че следва да се вземе предвид и обстоятелството, че съгласно чл.3, ал.1, т.2 от ЗМДВИП, обявено от НС на 13.03.2020 г. и преодоляване на последиците за срока от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение са спрели да текат давностните срокове, с изтичането, на които се придобиват или погасяват права. Твърди, че съгласно §13 от ЗИ на ЗЗдр е предвидено, че тези срокове започват да текат една седмица, след публикуването му в ДВ или от 21.05.2020 г. Излага, че за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давностния срок е спрял да тече, поради което и същия се удължава за времето, през което същият не е текъл. Поради изложеното моли съда да отхвърли предявения иск. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В проведеното по делото о.с.з. ответникът не изпраща представител.

В нарочна писмена молба моли съда да отхвърли предявения иск като недопустим, неоснователен и недоказан.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа страна**:

Видно е от приложеното по делото НОХД № 1685/2016 г. по описа на ПлРС, че с Определение №16/05.01.2017 г., влязло в сила на 03.02.2017 г. ответникът е осъден да заплати на ищеца сума в размер на 300 лева, представляващи направени разноси за възнаграждение за служебен защитник.

Установява се, че въз основа на издадения изпълнителен лист № 864/03.02.2017 г. НАП е образувала изпълнително дело №89/2022 г. при ЧСИ В. С. с рег. №*** на НК С. с район на действие ПлРС за събиране на процесната сума, по което дело са извършени следните изпълнителни действия: на 19.01.2022 г. на ЧСИ са възложени правомощия по събиране на изпълнението: налагане на запор върху банкови сметки на длъжника; опис, оценка и продан на движимото имущество на длъжника; връчване на ПДИ на длъжника.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните **правни изводи**:

Предявената искова претенция е с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, по силата на който законов текст длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението, като съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 2 от ГПК, искът на длъжника може да се основе само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Следователно релевантните факти, обуславящи основателност на исковата претенция, са свързани с установяване по безспорен начин от ищеца

на възникнал след издаването на съдебния акт /в случая Определение №16/05.01.2017 г., влязло в сила на 03.02.2017 г. по НОХД № 1685/2016 г. по описа на ПЛРС / юридически факт, довел до погасяване на вземането по него.

Първият спорен по делото въпрос е касателно допустимостта на исковата претенция, поради наведени твърдения за ненадлежен ответник по делото.

Съгласно чл. 276 ЗПП разносните за правна помощ са частни държавни вземания и се събират от НАП въз основа на издаден от съда изпълнителен лист. Действително в случая изпълнителното производство е образувано по молба на НАП, но тя действа като процесуален субституент при условията на процесуална суброгация на НБПП, като по силата на изричната норма на чл. 276 ЗПП е оправомощена да събира по принудителен ред присъдените в полза на НБПП частни държавни вземания. Това обстоятелство обаче не променя извода, че носител на материалното право е лицето, в чиято полза е издаден изпълнителният лист НБПП. НАП е страна в изпълнителното дело, по което обаче предявява чужди материални права и по силата на закона представлява в изпълнителния процес кредитора по тези вземания, а не претендира свои собствени материални права. По тези съображения съдът намира това възражение за неоснователно.

Спорно по делото на следващо място е дали вземането на ищеца е погасено по давност, респективно дали ищеца дължи плащане на тези задължения по принудителен ред.

Преценката, която съдът дължи относно основателността на исковата претенция, е в две посоки, свързани от една страна с установяване наличието на висящ изпълнителен процес, в рамките на който от вискателя да са предприети валидни изпълнителни действия, прекъсващи давността относно вземането.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, и се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение – чл. 116, б. "в". Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В случая няма спор, че вземането, предмет на принудителното изпълнение, е установено с влязло в сила определение, като в случая следва да се сложи знак на равенство между тези два съдебни акта – решение и определение, в смисъл на постановен съдебен акт. Или, давността е започнала да тече от датата на влизане в сила на Определение №16/05.01.2017 г., по НОХД № 1685/2016 г. по описа на ПЛРС т.е. от 03.02.2017 г. и би следвало да изтече на 13.04.2022 г. / с прибавянето на срока, в който за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давността не е текла, съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците/. Към 25.01.2022 г. - датата на молбата за образуване на изпълнителното производство давностният срок не

е изтекъл. В молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е поискал от ЧСИ да приложи конкретни изпълнителни способности чрез налагане на заповест на банкови сметки на длъжника и опис на неговото имущество, с което действие давността е прекъсната.

Предвид изложеното предявеният от ищеца отрицателен установителен иск, който се основава на твърдение за погасяване на вземането на вискателя, поради изтичане на погасителната давност се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение. Относно разноските за юрисконсултско възнаграждение, съдът намира следното: съгласно чл.78 ал.8 (Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г.) от ГПК, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съдът намира, че в конкретния казус не е налице фактическа и правна сложност, поради което определя юрисконсултско възнаграждение за представителя на ищеца в размер на 100.00 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ч. П. С., ЕГН*****, адрес: гр. П., срещу НАЦИОНАЛНОТО БЮРО ЗА ПРАВНА ПОМОЩ, гр. ***, представлявано от К.П. **иск правно основание чл.439 ГПК** да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сума в размер на 300.00 лв., за което е издаден изпълнителен лист по НОХД № 1685/2016г. по описа на ПлРС за събирането на които е образувано изп. дело № 89/2022 г., от ЧСИ В. С. с рег. № *** от регистъра на Камарата на ЧСИ, с район на действие ОС Плевен, **като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА Ч. П. С., ЕГН*****, адрес: гр. П., **да заплати на НАЦИОНАЛНОТО БЮРО ЗА ПРАВНА ПОМОЩ**, гр. ***, представлявано от К.П. сумата от **100,00 лв.**, представляваща сторени по делото разноси, **на осн. чл.78, ал.3 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред ПлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____